

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **H. S. T.**, narozený dne x
státní příslušností x
zastoupený Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph. D., advokátem
sídlem Karlovarská 130, 323 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2022 č. j. KRPA-183612-19/ČJ-2022-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“),

rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že skutečný stav věci a uvedený důvod zajištění nebyl zjištěn bez důvodných pochybností. Měl za to, že měla být zjišťována příčina a motivace žalobce k opuštění Ukrajiny. Do domovského státu nemohl vycestovat z důvodu ztráty cestovního dokladu a nelegálního pobytu na území Ukrajiny. Uvedl, že by měl být považován za válečného uprchlíka. Tvrdil, že správní orgán se délkou trvání zajištění zabýval pouze okrajově a konkrétní úvahy a zdůvodnění považoval za nepřesvědčivé a nedostatečné.
3. Dále také namítal, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné z důvodu, že jej zajištění na dobu 90 dnů zbavuje práva na opakovaný soudní přezkum, který mu zaručuje Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Dle jeho názoru v napadeném rozhodnutí také absentují úvahy správního orgánu, které jej vedly k závěru, že žalobce s ohledem na své předchozí chování neskýtá záruku, že s příslušným orgánem nebude spolupracovat, či nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří rozhodnutí o správním vyhoštění. Poslední žalobní námitkou bylo, že hodnocením možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování se žalovaný zabýval pouze povrchně a formálně, k tomu dodal, že za něj je připraven složit finanční záruku a poskytnout mu ubytování jeho přítel. Skutečnost, že žalobce podporuje jeho přítel, disponuje příslibem ubytování a nabízí složení finanční záruky, měla být zohledněna v napadeném rozhodnutí. Dle jeho názoru tak žalovanému nic nebránilo v uložení mírnějšího opatření.
4. Žalovaný ve svém vyjádření sdělil, že se při svých závěrech neodchýlil z limitu diskrečního potenciálu a jasně a konkrétně svůj výrok rozhodnutí odůvodnil. Uvedl, že v rozhodnutí poukázal na konkrétní okolnosti případu a definoval jednotlivé skutkové jednání, které nasvědčuje učiněnému závěru, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro naplnění cíle řízení, kterým je realizace správního vyhoštění a současně to, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu obsaženou v paragrafovém znění ust. 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dále reagoval na konkrétní námitky žalobce a v závěru svého vyjádření navrhl, aby soud žalobu zamítl.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce v zákonem stanovené lhůtě nenavrhl nařízení jednání a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-183612-1/ČJ-2022-000022 ze dne 1. 6. 2022, podkladové materiály, protokol o podání vysvětlení č. j. KRPA-183612-11/ČJ-2022-000022-ZSV ze dne 2. 6. 2022, oznámení o zahájení správního řízení č. j. KRPA-183612-12/ČJ-2022-000022-ZSV ze dne 2. 6. 2022, žalobou napadené rozhodnutí č. j. KRPA-183612-19/ČJ-2022-000022-ZSV ze dne 2. 6. 2022.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 1. 6. 2022 prováděla hlídka cizinecké policie KROK 211 pobytovou kontrolu osob se zaměřením na dodržování pobytového režimu cizinců na

adrese Demlova 1655, Praha 4. Na uvedené adrese byl kontrolován cizinec, který nepředložil žádný doklad totožnosti, kdy vzniklo podezření, že na území pobývá neoprávněně, a proto byl následně zajištěn. Cizinec byl později ztotožněn jako žalobce. Na oddělení cizinecké policie byla provedena lustrace v evidencích policie, kdy nebyla nalezena žádná shoda.

9. Žalobce při podání vysvětlení dne 2. 6. 2022 správnímu orgánu sdělil, že na území České republiky přicestoval dne 1. 2. 2022, téhož dne vycestoval z Ukrajiny, kde nastoupil do nákladového prostoru kamionu, který jel přes Slovensko do Prahy. Jeho cílem byla Česká republika, konkrétně Praha, kdy chtěl v tržnici Sapa vydělat nějaké peníze. Ode dne 1. 2. 2022 do dne 1. 6. 2022 pobýval na území České republiky nepřetržitě. Na Ukrajinu přicestoval letecky z Vietnamu v dubnu roku 2021 na základě cestovního pasu. Na Ukrajině nepracoval, do Vietnamu nevycestoval, protože neměl cestovní doklad a povolení k pobytu, ale ani tam vycestovat nechtěl.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
12. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
13. Podle ust. § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohroží výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
14. Podle ust. § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
15. Právo na osobní svobodu je jedním z nejvýznamnějších základních práv. Zbavení osobní svobody proto musí představovat výjimku ze zásady, že veřejná moc nemůže jednotlivce zbavit osobní svobody. Přípustnost této výjimky podmiňují úzce vykládaná kritéria definovaná v čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech („Úmluva“), čl. 8 Listiny, zákoně o

pobytu cizinců a směrnici č. 2008/115/ES („návratová směrnice“) ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv EU. Z čl. 15 odst. 4 návratové směrnice vyplývá, že jednou z podmínek zákonnosti zajištění je existence reálného předpokladu vyhoštění. Každé zajištění cizince musí sledovat konkrétní účel – v tomto případě uskutečnění správního vyhoštění žalobce. Zajištění nemůže obstát, pokud tento účel nebude reálně možné naplnit ve stanovené době trvání zajištění.

16. Reálný předpoklad vyhoštění chybí také tehdy, pokud v případě cizince existují důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 179 zákon o pobytu cizinců. Podle odst. 1 tohoto ustanovení vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že by mu po návratu do státu, jehož je státním občanem, hrozilo skutečné nebezpečí. V souladu s odst. 2 se za skutečné nebezpečí považuje navrácení v rozporu s čl. 3 Úmluvy.
17. Otázkou existence důvodů znemožňujících vycestování se žalovaný musí zabývat hlavně v řízení o správním vyhoštění cizince. Za tímto účelem má povinnost si vyžádat závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Judikatura ovšem dovodila, že žalovaný má povinnost zabývat se možnými překážkami správního vyhoštění i v řízení o zajištění cizince, pokud jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo pokud před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. Povinnost vyžádat si závazné stanovisko Ministerstva vnitra neplatí bezpodmínečně, ale pouze pokud je z okolností případu zřejmé, že by překážky vyhoštění mohly existovat. V každém případě má však žalovaný povinnost předběžně posoudit případné překážky vyhoštění a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné.
18. Těmto požadavkům žalovaný ve svém rozhodnutí dostal. V odůvodnění svého rozhodnutí ve vztahu k uskutečnitelnosti vyhoštění na str. 6-7 sdělil, že mu je z běžné praxe známo, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace vyhoštění, kdy následně uvádí, že neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala realizaci správního vyhoštění, což je podloženo materiály obsaženými ve správním spise. Vyjádřil se také ke skutečnostem, které tvrdil žalobce v rámci podání vysvětlení, a to i přesto, že žalobce sám uvedl, že mu žádné nebezpečí v zemi původu nehrozí a má se kam vrátit. Soud s takovýmto posouzením souhlasí a v detailech na něj odkazuje. Vietnamská socialistická republika je na seznamu zemí, které považuje Česká republika za bezpečné třetí země a žalobce neuvedl žádné skutečnosti, ze které by svědčily o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí, posouzení provedené správním orgánem je tak zcela v pořádku.
19. Soud zde dodává, že v žalobě uvedený válečný stav na Ukrajině zcela zjevně nesouvisí s posuzovaným případem, neboť žalobce bude vyhoštěn do země svého původu a tím je Vietnam, proto se soud námitkou ohledně aktuálního stavu týkajícího se Ukrajiny a důvodů, pro které ji žalobce opustil, více nezabýval. Nadto je z podání vysvětlení ze dne 2. 6. 2022 naprosto zřejmé, že žalobce z Ukrajiny vycestoval pouze z ekonomických důvodů a nikoliv z důvodu hrozícího konfliktu jak se pokoušel tvrdit v žalobě.
20. Městský soud v Praze k možnosti využití zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019 č. j. 7 Azs 144/2019-19, ve kterém se uvádí: „*Problematikou uložení zvláštních opatření namísto zajištění se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 - 50, k tomu uvedl: „Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že*

by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno.“ Uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013 - 30). Zákon tak zohledňuje zájem na tom, aby přijatá opatření byla skutečně účinná. Požadavek na aplikaci mírnějších prostředků proto nelze vykládat tak, že policie je povinna nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve až v případě neúspěchu cizince zajistit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011 - 64). Důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců paušálně nevylučuje možnost použití zvláštního opatření. Správní orgán je vždy povinen zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy Evropské unie (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38). Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 - 74; ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 - 40; nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51).“

21. Zdejší soud je toho názoru, že se žalovaný s otázkou možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování řádně vypořádal. Na str. 2 až 5 napadeného rozhodnutí dostatečně a srozumitelně vysvětlil, proč se rozhodl žalobci žádné ze zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců neuložit. Nelze tak přisvědčit názoru žalobce, že žalovaný nedostatečně nepřezkoumatelně vyhodnotil možnost uložení mírnějších opatření ve formě zvláštních opatření dle ust. § 123b a § 123c ani, že by rozhodnutí bylo paušalizované a nedostatečně individualizované.
22. Žalovaný dostatečně odůvodnil nemožnost uložení každého jednotlivého zvláštního opatření za účelem vycestování. Pokud jde o možnost uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, žalovaný poukázal na to, že žalobce v současné době nemá na území České republiky žádný povolený pobyt, nemá zde stálou hlášenou adresu a oficiálně se označuje za bezdomovce a uvádí, že je zcela nekontaktní. Dle soudu je z uvedených důvodů vysoké riziko, že se bude vyhýbat správnímu orgánu, neboť je mu známo, že zde pobývá neoprávněně, že porušil zákony České republiky a je osobou, které je vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce nečinil kroky k vycestování z území České republiky, přestože věděl, že na území pobývá nelegálně a je mu uloženo správní vyhoštění. K možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním není v případě žalobce možné, dle protokolu o podání vysvětlení sám uvedl, že nemá žádné finanční prostředky. Co

se týče možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, žalovaný měl s ohledem na zjištěné skutečnosti za to, že žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit na policii v době policií stanovené, neboť již dříve nectil právní předpisy České republiky a konstatoval, že se do Vietnamu nechce vrátit. Obdobně žalovaný uvedl i k možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců s tím, že žalobci uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo neúčelné, neboť cizinec by neplnil povinnost zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly, neboť vzhledem k předešlému jednání cizince je důvodné se domnívat, že tento nebude zvláštní opatření za účelem vycestování dodržovat.

23. Je tedy zjevné, že žalovaný při posuzování možnosti uložit zvláštní opatření za účelem vycestování dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců vycházel z konkrétních okolností případu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nemá v České republice hlášenou žádnou adresu, na které by pobýval a zároveň nedisponoval žádnou finanční částkou, kterou by mohl použít ke složení finanční záruky.
24. Z rozhodnutí žalovaného je patrné, že se zabýval i osobními a rodinnými poměry žalobce, který nemá v České republice žádné vazby ani závazky jakékoli povahy, zabýval se i absencí jakékoli snahy žalobce svůj pobyt v České republice zlegalizovat. Z daného je zřejmé, že žalovaný situaci žalobce posoudil komplexně s ohledem na jednotlivé skutečnosti případu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016 - 18). Soud rozhodnutí žalovaného shledal zcela v souladu s již zmiňovaným rozsudkem ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, když skutkové okolnosti případu byly žalovaným posouzeny zcela individualizovaně, bez jakékoli známky paušalizace. Námitka je nedůvodná.
25. Nelze souhlasit s námitkou žalobce ohledně nepřiměřenosti zajištění v délce 90 dní vzhledem k nedostatečné periodicitě soudního přezkumu. Co se týče dostatečné periodicity přezkumu, soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 97/2012-26 ze dne 4. 9. 2012, který uvádí následující. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že: „Pokud soud ve správním soudnictví přezkoumává rozhodnutí o zajištění cizince, je povinen se k žalobní námitce zabývat neúčinností prostředků upravených v ust. § 200o až § 200u o. s. ř., a to za předpokladu, že je tato námitka podložena relevantními informacemi o běžné délce těchto soudních řízení. V daném případě stěžovatelovo tvrzení v tomto směru vycházelo z informace, která mu byla poskytnuta podle zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Je tedy na městském soudu, aby v dalším řízení zjistil, jaká je dosavadní soudní praxe na soudech, které ve věcech cizinců rozhodují, resp. rozhodovaly podle ust. § 200o až § 200u o. s. ř. (v současné době pouze Okresní soud v Mladé Boleslavi; dříve také Okresní soud v Břeclavi). Je nutné odlišit soudní praxi, kdy rozhodování trvá déle v ojedinělých případech, nebo kdy je délka soudního řízení ovlivněna např. obstrukcemi zajištěných cizinců, od soudní praxe, kdy pravidelně takové řízení trvá dva a více měsíců. Pokud by se jednalo o ojedinělé případy, není důvodu o účinnosti řízení podle ust. § 200o až § 200u o. s. ř. z hledisek čl. 5 odst. 4 evropské úmluvy pochybovat. Naopak, pokud by se jednalo o převládající praxi, bude na místě, aby správní orgány dobu zajištění stanovovaly tak, aby byla v nejvýše zhruba měsíčních intervalech zajištěna možnost účinného soudního přezkumu, zda jsou splněny podmínky pro trvání zajištění. Tím, že doba bude stanovena takto krátce, budou správní orgány rozhodující ve věcech omezení osobní svobody cizince, a případně soudy v rámci soudního přezkumu, přinuceny se zhruba v měsíčních intervalech zkoumat, podobně jako ve vazebních věcech v trestním řízení, splnění podmínek pro trvání zajištění.“

26. Ve výše citovaném rozhodnutí se však jednalo o zcela odlišnou situaci, kdy navíc konstatování soudu o tom, jak správní orgány mají stanovovat délku zajištění, bylo hodnoceno ve vztahu k délce soudního řízení. Dané bylo vztaženo ke stavu, kdy by bylo pravidlem, že soudní řízení trvá dva a více měsíců, přičemž bylo hledáno řešení, které by tuto lhůtu korigovalo. Pro úplnost soud dodává, že ve zde řešeném případě bylo napadené rozhodnutí vydáno dne 2. 6. 2022, přičemž soud rozhoduje v krátké lhůtě dle zákona o pobytu cizinců, tedy tuto lhůtu nelze za nikterak nepřiměřenou považovat. Není proto ani potřeba, aby správní orgán stanovoval zajištění kratšího trvání.
27. Ve výše uvedeném případě byla periodicita přezkumu hodnocena ve vztahu k § 75 odst. 1 s. ř. s., kdy stěžejní byla mj. skutečnost, kdy stěžovatelka uváděla, že neměla k dispozici opravný prostředek, který by zohlednil zhoršení jejího zdravotního stavu po vydání rozhodnutí o zajištění v situaci, kdy proti tomuto rozhodnutí podala správní žalobu, takové skutečnosti však v posuzovaném případě nenastaly.
28. Městský soud v Praze souhlasí s žalovaným, že v případě žalobce nejsou dány takové okolnosti, které by umožňovaly uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalobce neměl snahu z území České republiky vycestovat, ačkoli měl a mohl vědět, že tak musí učinit. Žalobce nemá k České republice žádné ekonomické, kulturní a společenské vazby, neměl peníze na složení finanční záruky. Vzhledem k uvedenému soud uzavírá, že nebyly naplněny podmínky, za nichž by připadalo v úvahu uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b a ust. § 123c zákona o pobytu cizinců. Tento závěr je v souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu.
29. Co se týče námitky nedostatečného odůvodnění délky zajištění v trvání 90 dnů, zdejší soud odkazuje na s. 5 žalobou napadeného rozhodnutí. Soud toto odůvodnění považuje za plně dostačující a přesvědčivé. Vzhledem k tomu, že žalovaný v době vydání napadeného rozhodnutí neměl k dispozici cestovní doklad žalobce, není pochybením, jestliže žalovaný počítal i s dobou, jež zabere ověření totožnosti. Stanovená doba zajištění je přiměřená vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nemá platný cestovní doklad či doklad totožnosti a je tedy nutné v součinnosti s příslušnými orgány jiných států ověřit jeho totožnost a následně cestovní doklad obstatat, což zabere určitý čas. Městský soud v Praze podotýká, že z jeho vlastní činnosti mu je známo, že v obdobných případech státních příslušníků třetích zemí bez cestovních dokladů bývá běžně stanovena délka zajištění právě na 90 dnů, srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 6. 2018 č. j. 13 A 63/2018-26, body 17. - 18.; kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019 č. j. 1 Azs 262/2018-34; dále srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2019 č. j. 13 A 6/2019-34. Ani tato žalobní námitka tudíž není důvodná.
30. S žalobcem nelze souhlasit v tom, že by nebyly dostatečně podloženy úvahy žalovaného o tom, že neskýtá záruku, že bude s příslušným orgánem spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní vyhoštění. Dle soudu je z předchozího chování žalobce naprosto zřejmé, že nerespektuje právní předpisy žádného státu, ve kterém pobýval, sám potvrdil, že na Ukrajině pobýval i po vypršení cestovního víza, následně cestoval nelegálně přes území Slovenska ukryt v kamionu, a poté pobýval několik měsíců na území České republiky bez řádného povolení a rovněž zde pracoval, aniž by k tomu byl oprávněn. Je tedy zřejmé, že obavy správního orgánu z toho, že žalobce nebude s příslušným orgánem spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní vyhoštění, jsou zcela dostatečně podloženy předchozím chováním žalobce a zdejší soud se v tomto s žalovaným zcela ztotožňuje.

31. K poslední namítané skutečnosti, tedy že žalobce má v České republice přítele, který by za něj mohl složit finanční záruku a poskytnout mu ubytování, soud uvádí, že při přezkoumání vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu tak, jak je mu uloženo ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. V době vydání napadeného rozhodnutí žalobce uvedl, že nemá žádné peníze, ani trvalou adresu a žalovaný tak zcela správně nepřistoupil k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, neboť v době vydání napadeného rozhodnutí žalobce nesplňoval podmínky. Žalovaný se žalobce zcela konkrétně dotazoval, zda se v České republice nachází někdo, kdo by za něj mohl finanční záruku složit, k tomu žalobce uvedl, že v České republice nikoho nemá. Dle soudu je tak zřejmé, že v době vydání napadeného rozhodnutí nemohla být zohledněna skutečnost, že žalobce má na území přítele, který by za něj byl v současné době ochoten složit finanční záruku. I tuto námitku tak soud považuje za nedůvodnou.
32. Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný řádně odůvodnil, proč došlo k naplnění podmínek pro zajištění žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a z jakých důvodů nepřistoupil k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, zabýval se individuální situací žalobce, posoudil konkrétní okolnosti případu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné, srozumitelné, přezkoumatelné a splňuje požadavky na něj kladené platnou právní úpravou.
33. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. července 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně